

Nagyboldogasszony

(augusztus 15.)

Jel 11,19a.12,1-6a.10

A napba öltözött Asszony

Megnyílt az égben az Isten temploma, és láthatóvá vált a szövetség ládája a templomban. Erre villámlás, égzengés, földrengés és nagy jégeső támadt ... Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona. Áldott állapotban volt, gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozott. Most egy másik jel tűnt fel az égen: egy nagy vörös sárkány, hét feje volt és tíz sarva, s mindegyik fején korona. Farkával lesöpörte az ég csillagainak egyharmadát, és a földre szórta. Ekkor a sárkány odaállt a szülő asszony elé, hogy mihelyt megszülné, elnyelje gyermekét. Fiút szült, fiúgyermeket, aki majd vaspálcával kormányozza mind a nemzeteket. Gyermekét elragadták Istenhez és az ő trónjához. Az asszony a pusztába menekült... Ekkor harsány hangot hallottam az égben: „Eljött Istenünk üdvössége, ereje és országa, és az ő Fölkentjének uralma, mert letaszították testvéreink vádlóját, aki éjjel-nappal vádolta őket Istenünk színe előtt.”

Szent Gellért szerzetes, a későbbi csanádi püspök Fehérvárott tartott bemutatkozó beszédében már említi a „napba öltözött Asszonyt” utalva a jelen szövegre. E szöveget a Boldogságos Szűz Máriára alkalmazta. Diósi beszédének egy része belekerült a Képes Krónikába: *„Tudomásokra hozom, ugyanis az isteni titkot, amely nekem ma éjjel felfedeztetett. Urunkat Jézus Krisztust láttam szentséges anyja, az örökké szűz Mária ölében, ki magához híván bennünket, saját kezével nyújtotta nekünk testének és vérének szentségét.”*

Ennek ellenére a Jelenések könyve látomásainak értelmezése nem egyértelmű. A szerző a kora egyházának akar vigasztaló víziót nyújtani ezekkel a képekkel. A keresztény közösségek helyzete a század végén megrendült, a civil társadalom ellenük fordult a városokban, a kezdeti barátságos fogadtatás ellenséges viszonyra váltott. A keresztény hívek félték és sötét jövőt vizionáltak. Az idézett szöveg a mennyei Jeruzsálem és temploma leírásával kezdődik, amely az előző látomás vége. Ezek a templomról szóló látomások hasonlítanak Ezekiel látomásaihoz, néhány esetben azok keresztény átirásai. Mind Ezekiel, mind pedig János a templomról szóló látomásaival az ideális istentiszteletre akarta

felhívni a figyelmet. Ehhez kapcsolódik a következő látomás a napba öltözött asszonyról (12,1 sköv). Az egyházban hagyományosan Máriára alkalmazzák ezt a látomást, pedig valójában az üldözött keresztény közösségre vonatkozik, akit ez az allegorikus nőalak megtestesít. Az Ószövetségben a „szűz leány”, az üldözött hölgy minden esetben a zsidó nép allegorikus kifejezése volt. Most az új választott népre, vagyis a keresztény közösségre vonatkozik a kép. A közösség a gonoszság támadásai között vergődik és a kép az isteni gondviselés működését akarja bemutatni gazdag bibliai képekkel illusztrálva ezt az üldözést.

János a keresztény közösség lelki történetét írja meg. Ebben a hősi szakasz, a kitartás szakasza, az elfáradás szakasza és a félelem szakaszai váltakoznak. János minden történetét az isteni gondviselés oltalmának bemutatására szánja, illetve megnevezi az egyház elleni gonoszság támadásait is. Alapvetően a küzdő és önmaga kételyeivel is küszködő egyházi közösség képét vázolja. A történelmet pedig ennek a küzdelemnek a folyamatoként fogja fel.

A keresztény egyház a történelemben igen különböző közösségi lelki állapotot élt át. A gyakori üldözése idején sok esetben sokkal erősebb volt, mint a jóléti, az ún. Virágzó szakaszok idején, amikor elkényelmesedett. A keresztény közösséget alkotó egyének hite is átéli ezeket a feszültségeket. Az üldözésektől mindannyian félünk, de ezt a félelmet az is beárnyékolja hogy tudjuk amint elbukunk, elveszítjük a hitünket vagy piszkos alkut kötünk túlélésünk érdekében. Ilyenkor a lelki erőnk rendül meg. A gonoszsággal kollaborálva a lelkünket veszítjük el. Nem könnyű idealistának lenni akkor, amikor valaki már elveszítette ártatlanságát. Pedig a János által felvázolt küzdelem erről szól. A Jézus lelkének megtartásáért folytatott küzdelem vagy annak elvesztése miatt érzett tragikus életérzés dominálja az egyházat és az egyént. Ez a küzdelem bennünk is folytatódik, a jelen egyház is üldözések között él, mi is ennek a küzdelemnek áldozatai, mártírjai vagy elgyengült áldozatai vagyunk. De nem szabad elveszítenünk egyik fázisban sem az Isten segítségébe vetett hitünket. Mária ezért a hívők számára mindig a bízó hit példája maradt.